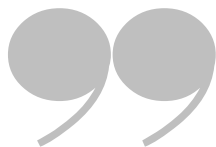

Kávéházi anekdota

Egész kényelmes ez itt.
Az asztalok mellett szorosan tapadást
keresnek a kitalált élettérzések.
Nem vegyülnek.
Az arca állásinterjú ingfehér.
Dobol, szuszog, matat, üvölt
benne minden.
A lenyugvó nap még belehajt
a kopott ablakkeretbe.
Magával sodorja a tekintetét.
Kávépára mögé rejti,
hogy a sok valaki között
senki. Hagyja, hadd
nyomja el a darált kávé
hangja a lábdobogást.
Magába tölti az ottlévőket.
Hosszasan kavargatja.
Amaz könyökölt magányában
töltőtollal ír. Modern
reneszánsz. Fel is
veszi a gerinchajlását.
Egy férfi a műpálmák mellett
szivart kutat.
Az ő ujja is a levegő köré görbül.
Ők a szomszéd
asztalnál éppen
körbekörécálgják azt, hogy
lehet. Nézi őket,
mint egy filmet,
amiről nem beszél
a barátoknak.
Helyette azt hazudja,
könyvtárban volt. Az nem
szép, nem puha.

De legalább felnőtt.
A pulthoz lépnek,
egy medium,
takeaway
smokedcaramell
latte lesz. Kikér
ő is egy ilyen.
A Szarvasiban főzött
őrölt a virágos
csészében jobban hazavitte.
Itt nincs senkinek saját bőre,
ennyi arc már nem fér
az övére. Gyorsan firkált
cetlivel visszaviszi a
kávécsoját a pulthoz.
„Keserű” – olvassák.